

Bakfietsbreukenvalentijnsdag

Afgelopen week was weer het jaarlijkse momentje, dat alle geliefden zich weer eens flink konden uitleven op hun socials. Eerlijk is eerlijk; momenteel is het nou niet bepaald mijn dag! Op de eerste plaats natuurlijk omdat er (nog) even niets te vieren valt voor mij wat dat betreft, maar vooral ook om de stuitende commercie en iedereen die daar in trapt. Het ontbrak op mijn tijdlijn gelukkig nog net aan foto's op een mooi vakantiestrand met een ondergaande zon die genomen is 'samen met mijn sgatje'. Ik vrees dat het dan in dat geval niet gebleven bij de rode vlekken in mijn nek van al dat geslijm. Alhoewel... er ontbraken er nog wel wat op de socials. Onze Sylvie was namelijk nergens te bekennen, maar ik durf er rustig een kratje goudgeel op te zetten dat dit niet lang op zich zal laten wachten. En wat dacht je van onze 'nederrockbitch' Anouk? Of is dat gewoon een kwestie van even het woord 'liefde' niet meer in de mond durven nemen? Ik geloof dat ze dat, na de foto van haar eigen bloedpot, nog wel heel even heeft geprobeerd. Laten we het er op houden dat er even niets meer te redden was voor haar. Voor de goede orde: bloedpot is absoluut niet bedoeld als grappige woordspeling! Een grapje is leuk, maar ik zit er nog niet op te wachten om ook gecanceld te worden! Sterker nog zelfs... Ik ben doorgaans niet zo heel erg van het 'woke' gebeuren, maar begreep de ophef heel goed en sluit me daar meer dan van harte bij aan!

Wie overigens ook niet echt zat te wachten op een mooie valentijnsdag, was onze oermoeder Caroline. En bedenk dan zelf maar of je de term 'oermoeder' grappig vindt of niet, maar ze stond toch even echt als een boze moeder te foeteren op Pietertje. Pietertje was even stout geweest en kreeg een verbale pets met de vlakke hand. Niet handig om dat publiekelijk te doen, want dat is tegenwoordig not done. Uiteraard wordt de soep niet zo heet gegeten als hij opgediend wordt. Pietertje mag straks heus wel weer meeliften in de bakfiets van oermoeder Caroline, want de de dienstauto is even niet beschikbaar. Maar of een bakfiets handig is kun je jezelf ook afvragen, want een ook in zo'n ding is schijnbaar een breuk onvermijdelijk. Ik wil de vergelijking tussen alle moeders op een Baboe BIG, ik heb daar al eens aardig wat scheldwoorden voor naar mijn hoofd gehad. Maar het mag duidelijk zijn dat ik een hartgrondige hekel heb aan de linkse correcte deugmoeders, met een bakfiets vol Groen Links en Greenpeace stickers, die al stug naast elkaar fietsend iedereen achter ophouden, omdat er even een nieuw quinoarecept moet worden uitgewisseld! Dus ja, een verbod op die krengen was een kwestie van tijd en niet meer dan terecht. Maar laten we niet teveel afwijken, want het ging even om Pietertje die even naar zijn kamer werd gestuurd. Hoe dat af loopt? Vast met een sisser, zoals dat wel vaker binnen een gezinssituatie. Want mama Caroline is heel vergevingsgezind. Hoe ik dat weet? Gewoon goed kijken en luisteren hoe ze met de stoute boeren om ging, die aan woorden en ludieke acties niet genoeg hadden en gingen slopen en branden. Daarbij vergeleken is Pietertje peanuts, dus dat komt heus wel weer goed.

Met wie het trouwens ook wel goed zal komen, is onze grootse songfestivalheldin Mia Nicolai. Die wil zich namelijk vooral gaan profileren als zangcoach. Die wil zich namelijk vooral gaan profileren als zangcoach. Dat deze zin er twee keer staat is geen zetsfout of foutje van een doorgesnoven copywriter, maar is bedoeld om iedereen zich even goed te laten beseffen dat dit toch absolute humor is. Of is onze Mia toch alsnog gezegend met een goede dosis zelfspot? Ik vrees van niet en ben bang dat ze dit bloedserieus meent. Sterker nog; het zou me niets verbazen als ze haar songfestivaldebacle keihard toevoegd aan haar CV of portfolio. En dat in een toch al muzikaal zware periode, waarin een zekere Gordon aankondigt weer een album uit te gaan brengen. Uiteraard mag ik daar zelf niet te veel over zeggen, want ik liep vorige week nog luidkeels alle carnavalshits mee te blèren op niet altijd even zuivere wijze. Laat ik het maar voorzichtig zeggen: wellicht is het

een optie voor Rutte (als hij dan toch naar de NAVO gaat) om zijn grote vriend in te zetten voor de vrede, door hem als afschrikwekkend luchtalarm in te zetten op steeds meer rokende grens van ons 'eensgezinde' Europa. Of dat Poetin zou stoppen? Na deze week vrees ik van niet, nu hij afgelopen vrijdag nog maar eens heeft laten zien dat hij nergens voor terugdeinst. Want dat betreft was het ook nog eens een best angstaanjagend weekje, met een Trump die Poetin een vrijbrief geeft om te doen wat hem goeddunkt en een Poetin die maar meteen laat zien waar hij toe in staat is. En daar wordt ik, heel eerlijk gezegd, best wel eens bang van. Want op wat zogenaamd harde woorden na, kan het niemand wat schelen toch? We kabbelen rustig verder over ons eigen bakfietsleed, politici die hun socials belangrijker vinden dan doen waar we ze voor betalen en almaar groeiende tegenstellingen die we niet als 'beschaafde' mensen kunnen oplossen. Of de aarde opwarmt? Jazeker! Ik ben alleen bang dat het dan wel eens heel heet onder onze voeten zou kunnen worden. Dus misschien is een bakfiets dan toch niet zo'n heel slecht idee, om je hebben en houden in mee te nemen als we moeten vluchten. Hadden ze in Gaza, Charkiv of Sanaa daar nou maar eerder aan gedacht...